

Vlaams
Parlement

vergadering **C122 – WON11**
zittingsjaar 2013-2014

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Woonbeleid, Stedelijk Beleid en Energie

van 6 februari 2014

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het oneigenlijk gebruik van sociale woningen - 884 (2013-2014)	3
Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de stand van zaken in de zaak van Essent tegen het Vlaamse Gewest naar aanleiding van een nieuw negatief advies van de advocaat-generaal van het Europees Hof van Justitie met betrekking tot ongeldige groenestroomcertificaten - 888 (2013-2014)	5
Vraag om uitleg van de heer Peter Reekmans tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het eengemaakt distributienettarief en het akkoord dienaangaande tussen netbeheerders Eandis en Infrac - 832 (2013-2014)	8

■

Waarnemend voorzitter: de heer Bart Martens**Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het oneigenlijk gebruik van sociale woningen - 884 (2013-2014)**

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister, ik heb u al eerder ondervraagd over het oneigenlijke gebruik van sociale woningen. Ik heb het dan meer bepaald over vaststellingen door de politiediensten van criminele feiten die dan achteraf niet worden doorgegeven aan de sociale huisvesting.

Sociale huurwoningen moeten als normale woning worden gebruikt, elke andere aanwending wordt uiteraard uitgesloten door het huurcontract. Als de verhuurder vaststelt dat de woning wordt gebruikt voor andere activiteiten kan hij bijgevolg een uitzetting vorderen. Zulke praktijken ontdekken is voor de sociale huisvestingsmaatschappij heel moeilijk, maar uiteraard doet de politie dat wel regelmatig. Veel praktijken die neerkomen op oneigenlijk gebruik zijn immers ook door het strafrecht verboden: een huurder die drugs fabriceert of kweekt in zijn woning, die de woning gebruikt als opslagplaats voor gestolen goederen of er een onvergunde commerciële activiteit uitoefent. De kans dat de politie op dit oneigenlijke gebruik stoot in het kader van een algemeen optreden tegen dergelijke criminele praktijken is bijgevolg veel groter dan dat de huisvester het ontdekt. Het lijkt dan ook evident dat de politie of het gerecht de huisvester tijdig informeert bij zulke vaststellingen, maar dat blijkt niet het geval.

U liet verstaan dat er daarover geen afspraken waren tussen de huisvesters enerzijds en de politiediensten en het gerecht anderzijds. Wel gaf u aan dat de bovenvernoemde activiteiten net als alle andere vormen van oneigenlijk gebruik, logischerwijs tot een uitzetting zouden kunnen leiden. We zitten echter met de bizarre situatie dat een huurder betrapt en veroordeeld kan worden voor misdrijven die ook oneigenlijk gebruik van zijn sociale woning inhouden, maar dat de huisvester daar nooit iets over hoort en bijgevolg geen gepaste maatregelen kan nemen.

Volgens mij ligt hier een taak weggelegd voor de Vlaamse overheid. De huisvesters zelf hebben niet de bevoegdheid om zelf aan de politie of het gerecht te vragen om ingelicht te worden als een van hun huurders wordt betrapt op een activiteit die ook een oneigenlijk gebruik van hun woning betreft. Het gerecht en de politie zijn als federale entiteiten dan weer niet geneigd om gewestelijke beleidsuitvoerders als de huisvesters in te lichten over hun bevindingen. Het is dan aan Vlaanderen om dit bespreekbaar te maken op het Overlegcomité, bijvoorbeeld.

Minister, bent u van mening dat het noodzakelijk dan wel zinvol is dat huisvesters worden ingelicht over vaststellingen en veroordelingen door politie en gerecht, van misdrijven gepleegd door hun huurders, die ook een oneigenlijk gebruik van de huurwoning inhouden? Zo ja, voorziet u ter zake in een initiatief?

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Wij hebben een rondetafel georganiseerd over alles wat sociale fraude betreft. Binnenkort is er een nieuwe vergadering. Ik kan dit aspect daar ook aan bod laten komen.

Waar ik niet voor opensta, is een soort van automatisch doorgeven van alle mogelijke misdrijven die huurders zouden begaan aan de huisvestingsmaatschappijen of aan de overheid die dit dan zouden doorspelen aan de huisvestingsmaatschappijen. Dat is een evolutie die ik niet wens te ondersteunen. Als dat in zijn algemeenheid wordt geformuleerd, dan is dat niet alleen onwettelijk, maar ook niet wenselijk.

Als er zaken gebeuren die een inbreuk zijn op de huurdersverplichtingen, dan is het logisch dat een huisvestingsmaatschappij daar de juiste gevolgen aan kan verbinden. Wanneer een huurder de huurdersverplichtingen niet nakomt, kan het huurcontract worden opgezegd.

Ik ben bereid dit thema ter sprake te brengen op die rondetafel en na te gaan op welke manier daarrond kan worden samengewerkt. Maar wat ik absoluut niet wil, is dat alle misdrijven of overtredingen die worden begaan door een huurder, worden gemeld. Ik vind dat een grove inbreuk op een aantal basisrechten in onze samenleving. De volgende stap is dat de private huurder zal vragen dat hij van alles op de hoogte wordt gebracht, dat de werkgever zal willen weten wie wat ooit heeft misdaan. Men moet mensen ook niet reduceren tot de fouten die ze ooit hebben gemaakt. Ik wil daarvoor waarschuwen.

U gebruikt het woord regelmatig. Ik weet niet van hoeveel sociale woningen u weet dat ze zijn gebruikt als drugslaboratorium. Wat ons betreft, is dat niet het veel voorkomende probleem. Het probleem dat wij willen tackelen en waar wij grondig overleg over voeren met gerechtelijke en andere overheden, is bijvoorbeeld domiciliefraude. Er zijn ook gevallen waarbij twee mensen ergens wonen maar opgeven alleenstaande te zijn om zo minder huur te moeten betalen. Ook het omgekeerde geval doet zich voor. Men houdt een woning aan, ook al woont men er niet meer als een soort veiligheid voor het geval de relatie zou afspringen. Er zijn een aantal vormen van misbruik waarvan wij denken dat ze helaas vaker voorkomen. Het zijn die vormen van misbruik die wij willen aanpakken en waarover wij sluitende afspraken willen maken. Een volledig systeem opzetten dat veel mensen potentieel schade toebrengt om ervoor te zorgen dat die ene persoon in tien jaar die het misschien in zijn hoofd haalt om een cannabisplantage te maken van een sociaal appartement, dat lijkt me te verregaand. Wij en het gerecht willen vooral focussen op datgene waarvan we weten dat het werkelijk een probleem is. We moeten dat aanpakken, maar we moeten geen draconische maatregelen nemen om iets te verhinderen dat bij mijn weten nauwelijks gebeurt.

Het is dus een dubbel antwoord. Ik vind het zeker belangrijk dat we over bepaalde zaken informatie kunnen uitwisselen, maar ik wil me er wel voor hoeden een grote hamer te hanteren om een kleine mug dood te slaan. Ik wil graag heel gerichte maatregelen die zeer specifiek ingaan op de noden, en geen buitenproportionele maatregelen. Als we het daarover eens kunnen zijn, kan ik gerust stappen zetten.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister, ik kan het daar niet mee eens zijn, maar als dat uw visie is, het zij zo. Hopelijk kunnen we deze problematiek op de rondetafel bespreken en kunnen er misschien alternatieve benaderingen worden gevonden.

Ik vind deze problemen niet uit. Het gaat niet zozeer over de voorbeelden die ik geef en die misschien maar één keer om de tien jaar zouden voorkomen, maar het gaat over problemen die de sector zelf aanbrengt of die ik zelf, als bestuurder van een van de grotere huisvestingsmaatschappijen, ondervind. Het is een anomalie. In de contracten staat er terecht dat een aantal zaken niet mogen gebeuren in sociale woningen. De politiediensten doen soms vaststellingen. Dat wordt gemeld aan de huisvestingsmaatschappij, maar vaak niet officieel, en de huisvestingsmaatschappij kan niet optreden. Ik hoop dat dat in de toekomst kan veranderen. Ik wacht af welke antwoorden er misschien nog uit de rondetafel kunnen komen.

Minister Freya Van den Bossche: Het feit dat u het als bestuurder weet, bewijst dat ook de huisvestingsmaatschappij, in de schaarse gevallen dat het gebeurt, het wel zal weten. Wanneer de politie een inval doet in een sociale woning, valt dat op. De gevallen waarin het zou gebeuren dat men misdrijven van die orde zou gaan plegen en dat men het niet zou weten, zullen zeer schaars zijn. U weet het namelijk zelf ook.

De heer Marc Hendrickx: Minister, ik vind dat u het nu wel minimaliseert. Ik ben soms ook op de hoogte vanuit een andere hoedanigheid, als advocaat of lokale politicus. Men komt mij soms toestanden melden waartegen de sociale huisvestingsmaatschappij niet optreedt.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

– *De heer Jan Penris, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van de heer Robrecht Bothuyne tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de stand van zaken in de zaak van Essent tegen het Vlaamse Gewest naar aanleiding van een nieuw negatief advies van de advocaat-generaal van het Europees Hof van Justitie met betrekking tot ongeldige groenestroomcertificaten - 888 (2013-2014)

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Voorzitter, minister, collega's, mijn vraag is een opvolgvraag. In mei hebben we ook gediscussieerd over de zaak die Essent heeft aangespannen en het advies dat de advocaat-generaal toen had uitgebracht. De zaak Essent had betrekking op de oude richtlijn op hernieuwbare energie. Er is nu een tweede zaak uit Scandinavië die betrekking heeft op de nieuwe richtlijn op hernieuwbare energie. De advocaat-generaal heeft nu opnieuw een toch niet onbelangrijk advies uitgebracht.

De uitbater van een Fins windmolenpark, rechtstreeks aangesloten op het Zweedse elektriciteitsnet, vraagt in 2009 Zweedse groenestroomcertificaten. De Zweedse energieregulator weigerde de toekenning omdat de installatie niet in Zweden gelegen is. De uitbater gaat hiertegen in beroep, waardoor er een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie.

De advocaat-generaal – dezelfde van de Essent-zaak tegen het Vlaamse Gewest – werd advies gevraagd over de mogelijke schending van de Zweedse regelgeving met betrekking tot de nieuwe Europese richtlijn en over de aanvaardbaarheid van de Zweedse regels met het Verdrag van de Europese Unie. De advocaat-generaal is het met Zweden eens dat de nieuwe richtlijn territoriale beperkingen van de steunregelingen voor groene energie toestaat, maar dat zo'n uitzonderingsregeling echter strijdig is met het verdrag.

Daarbij verwijst hij ook naar de Essent-zaak en herhaalt hij dat een nationale steunregeling "ontegenzeggelijk een economisch voordeel inhoudt dat groenestroomproducenten in Zweden kan bevoordelen ten aanzien van producenten in andere lidstaten, aangezien eerstgenoemden extra inkomsten verkrijgen uit de verkoop van groenestroomcertificaten, wat neerkomt op een premie voor de productie, terwijl laatstgenoemden slechts een vergoeding krijgen via de verkoop van groene stroom". Dit vormt voor de advocaat-generaal dus een "door artikel 34 van het verdrag verboden discriminerende beperking van het vrije verkeer van goederen". De beperking kan volgens de advocaat-generaal ook niet worden gerechtvaardigd door de doelstelling van de bescherming van het milieu.

We hebben de zaak Essent en het advies van de advocaat-generaal in mei hier al besproken. U was toen ook al van oordeel dat ons systeem van groenestroomcertificaten weliswaar conform de oude richtlijn op hernieuwbare energie was, maar dat het een onaanvaardbare aantasting was van het vrije verkeer tussen de Europese lidstaten en dat in de Essent-zaak geen rechtvaardiging kon worden gevonden in de dwingende eisen van milieubescherming. Een gelijkaardige zaak dus, maar wel over de nieuwe richtlijn.

In uw repliek op mijn vraag verwees u naar deze zaak. U zei dat de Essent-zaak over de oude richtlijn ging en dat het nieuwe, huidige systeem van groenestroomcertificaten gebaseerd is op de nieuwe richtlijn, die nog niet is aangetast door een negatief advies. Het blijkt nu dat er wel een negatief advies van de advocaat-generaal is. U zou ook actie ondernemen. U zei dat u het niet eens was met het advies van de advocaat-generaal. U somde een aantal – wellicht terechte – argumenten op die u via de raadsman in de procedure zou inbrengen.

U verwees ook naar de Europese Commissie, die – zoals u toen zei – het standpunt van het Vlaamse Gewest deelde en niet dat van de advocaat-generaal. U had toen ook de opdracht gegeven om een verzoek tot heropening van de debatten te richten aan het Europees Hof van Justitie om een aantal zaken uit te klaren vooraleer het hof een arrest zou gaan vellen.

Er zijn bij mijn weten nog geen uitspraken, noch in de ene noch in de andere zaak. De advocaat-generaal wordt in vele gevallen gevolgd door het hof. Het is heel belangrijk om een stand van zaken te krijgen van zowel de Essent-zaak als wat betreft de inschatting van de gevolgen van de Zweedse zaak.

Minister, kunt u een stand van zaken geven in dit dossier? Werd de heropening van de debatten gevraagd en toegestaan? Welke richting gaat het uit wat betreft de Essent-zaak? Worden onze tegenargumenten in overweging genomen? Het is ook belangrijk om aan te geven welke rol de Europese Commissie in dezen nog speelt. Hebt u een zicht op een definitieve uitspraak, een timing? Hoe schat u de gevolgen van dit dossier in, zowel wat betreft de Essent-zaak als wat betreft de Zweedse zaak waarvan nu dat advies van de advocaat-generaal is gepubliceerd?

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Ik vind het eens te meer een merkwaardig advies van de advocaat-generaal, dat Europa de verschillende lidstaten aparte doelstellingen oplegt voor hernieuwbare energie. Er is niet één Europese doelstelling, er zijn verschillende nationale doelstellingen. Dat veronderstelt dat je als lidstaat nationale mechanismen kunt ontwikkelen om die doelstelling te realiseren. Ik vraag me af hoe je dat anders moet doen.

Er is een nieuwe mededeling van de Europese Commissie over een optimaal systeem van steun aan groene stroom waar certificaten duidelijk beter worden ingeschaald dan feed-inpremies bijvoorbeeld die in Duitsland van toepassing zijn, omdat juist met certificaten de exploitant van hernieuwbare energie ook nog een deel van zijn inkomen uit de markt moet halen en er dus alle belang bij heeft om te produceren wanneer de markt naar stroom vraagt.

Ons systeem van certificaten sluit perfect aan bij de nieuwe mededeling van de Europese Commissie. In die zin vind ik het zeer te betreuren dat de advocaat-generaal juist dit advies neerlegt.

Als het ondersteuningsmechanisme van de groenestroomcertificaten niet lijkt te stroken met het Europees verdrag, dan kun je straks hetzelfde zeggen van alle capaciteitsmechanismen die verschillende lidstaten nu in het leven roepen om de bevoorradingszekerheid te kunnen garanderen. Dan kun je op basis van dezelfde gronden ook een dergelijk mechanisme onderuit halen en gaan we straks noch onze doelstelling rond hernieuwbare energie halen, noch de leveringszekerheid kunnen garanderen op ons net, en dat zijn toch twee essentiële doelstellingen van het Europees energiebeleid.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Ik sluit me hier graag bij aan. Het wordt erg ironisch wanneer een Europees beleid inzake klimaat en energie wordt ondermijnd door een Europees verdrag. Dat is een absurde interpretatie van dat Europees verdrag.

Dat neemt niet weg dat het advies van de advocaat-generaal een tikkende tijdbom is onder ons ondersteuningssysteem via de groenestroomcertificaten. Die tijdbom werd verleden jaar ontdekt maar intussen is het heel stil gebleven. Ik veronderstel dat er wel acties zijn ondernomen. Ik zou graag willen weten welke acties dat zijn en wanneer een uitspraak wordt verwacht.

Ik ben ook wel benieuwd naar eventuele verschillen tussen het Zweedse en het Vlaamse geval. Het gaat inderdaad over de nieuwe richtlijn wat Zweden betreft, maar ik denk dat er toch een aantal belangrijke verschillen zijn in die twee dossiers. Ik denk dat het ook

belangrijk is dat we dat goed onderzoeken en waarschijnlijk ook aanbrengen als argumentatie.

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Zoals ik heb gezegd in de commissievergadering van 23 mei 2013, heeft onze raadsman enkele dagen later – op 27 mei 2013 om precies te zijn – een verzoek tot heropening van de debatten ingediend omdat we van oordeel waren dat de argumentatie van de advocaat-generaal, die hij in de Zweedse zaak grotendeels herhaalt, een aantal op zijn zachtst gezegd vreemde elementen bevat. Ik blijf erbij dat als het hof de redenering van de advocaat-generaal volgt, dan niet gewoon het Vlaamse maar het hele Europese groenestroombeleid in de problemen komt omdat hij zegt dat het groenestroombeleid weliswaar in regel is met de richtlijn, maar dat die richtlijn op zich in strijd is met het Europees recht op vlak van vrij verkeer van goederen.

Het is echter zo dat sinds onze raadsman de heropening van de debatten heeft gevraagd, wij niets meer hebben vernomen van het hof. We krijgen geen antwoord op die vraag. Wij hebben geen antwoord op het verzoek. Er is ook geen uitspraak ten gronde, vanzelfsprekend. Dat betekent dat ik niets meer weet dan ik wist op 23 mei.

Ik vind dat ook een weinig zorgvuldige manier van handelen omdat de consequenties van een uitspraak van het hof in de een of de andere richting ongelooflijk groot zijn voor heel Europa. Ik krijg steeds meer de indruk dat men dat niet lijkt te beseffen. Bovendien, als we geen antwoord krijgen van het hof, zullen we een andere weg moeten bewandelen.

Ik heb ook de indruk dat op politiek niveau, in de Europese Commissie, men zich geen grote zorgen lijkt te maken omtrent dit thema, alvast niet openlijk. Ik vermoed dus dat we politiek de druk zullen moeten opdrijven, hopelijk samen met een aantal andere lidstaten die een groenestroombeleid voeren omdat die richtlijn bestaat. Als het hof ons niet antwoordt, kunnen we enkel bang afwachten. Ik denk en hoop dat we een aantal Europese parlementsleden kunnen overtuigen om dit op de politieke agenda te brengen omdat ik bijzonder vrees voor de gevolgen in het geval men niet handelt. Dan denk ik aan beide niveaus.

Vanzelfsprekend is er de gerechtelijke zaak, en trachten we daar nog altijd het hof op andere ideeën te brengen dan simpelweg het volgen van het advies van de advocaat-generaal. Daarnaast kan de politiek misschien op een aantal uitspraken anticiperen. Op die manier zou misschien zelfs het Europees recht op een aantal vlakken kunnen worden verduidelijkt. Hierdoor zou het gevaar van een oordeel dat het ene in strijd met het andere verklaart, kleiner worden.

Ik ben even ongerust als de vorige sprekers. Die ongerustheid bestaat trouwens niet enkel bij ons, maar ook in veel andere lidstaten. Misschien moeten we een initiatief nemen om, samen met de andere lidstaten, een signaal naar de Europese Commissie te sturen. Ik vind het in elk geval merkwaardig hoe stil het met betrekking tot heel dit gebeuren blijft.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Minister, ik dank u voor wat dit keer een kort antwoord is geworden. De vorige keer hebt u een heel uitgebreid antwoord gegeven. Als ik het goed heb begrepen, hebt u niet veel meer nieuws dan wat u in mei 2013 al hebt verklaard.

Het gebeurt wel eens dat het Europees Hof van Justitie niet op dergelijke vragen antwoordt en gewoon een vonnis velt. Dat de termijn al zo lang loopt, lijkt er veeleer op te wijzen dat het Europees Hof van Justitie ervoor kiest de debatten niet te heropenen en een uitspraak ten gronde te doen.

U hebt gelijk dat de oplossing hoe dan ook langs politieke weg tot stand zal moeten komen. Deze zaak bewijst dat onze werkwijze met betrekking tot de oude en de nieuwe richtlijn kwetsbaar is. Andere, nieuwe zaken zouden die kwetsbaarheid eventueel nog kunnen benutten. Voor een zo belangrijke sector voor onze klimaatdoelstellingen en het bijbehorend

beleid en voor onze bevoorradingszekerheid is het belangrijk over een solide juridische basis te beschikken.

In mei 2013 hebt u verklaard dat u contact met de Europese Commissie had opgenomen. Ik leid uit uw antwoord af dat u geen nieuwe contacten met de Europese Commissie hebt gehad. Het zou misschien nuttig kunnen zijn hier naar aanleiding van dit nieuwe advies alsnog toe over te gaan. Het lijkt me eveneens nuttig onze Europese parlementsleden hierop attent te maken. Misschien kunt u ook in de Europese Raad trachten de violen gelijk te stemmen. Ik weet niet of er de komende weken of maanden nog vergaderingen zijn gepland. Elke lidstaat die in dit verband een beleid heeft ontwikkeld, zal deze evolutie ongetwijfeld met enige bezorgdheid volgen en zal hierop trachten te anticiperen.

De marsrichting moet hoe dan ook een poging inhouden om tot een sterk Europees energiebeleid met een geharmoniseerd Europees ondersteuningsbeleid te komen. Daar is om meerdere redenen nood aan en vraag naar. Ik hoop dat dit uiteindelijk het gevolg van deze verschillende zaken zal zijn.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, het is een kort maar verontrustend antwoord. Indien u het als minister ook niet meer weet, is de vraag maar wat ons te wachten staat. Niemand weet het goed.

U stelt dat er een politiek antwoord moet komen. Ik ben het daarmee eens. Dat is het enige denkspoor. Alleen stel ik me de vraag of dat wel realistisch is. De kwestie is immers zeer fundamenteel. Een interpretatie die een regeling in strijd met het vrij verkeer van personen, goederen en diensten acht, kan niet zomaar worden omgebogen. De amendering van een Europees verdrag lijkt me een zeer zwaarwichtige procedure. Eerlijk gezegd zie ik vooral grote vraagtekens. Dat is de enige conclusie die we vandaag kunnen trekken.

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Volgens mij vergadert de Europese Raad op 3 of 4 maart 2014 en zal staatssecretaris Wathelet België daar vertegenwoordigen. Tijdens de voorbereidende vergaderingen zal ik sowieso voorstellen dit punt aan te kaarten. Ik wil de zorg om het verdere verloop op de agenda plaatsen. Ik vermoed dat de andere deelstaten die zorg zullen delen. Ik hoop dat de federale overheid het belang van een dergelijke vraag kan inzien en dat we onze vragen tijdens de vergadering van de Europese Raad voor het eerst zullen kunnen stellen.

Zoals de heer Sanctorum al heeft gesteld, lijkt de oplossing me niet eenvoudig. De vrees bestaat dat de argumentatie van de advocaat-generaal zal worden gevolgd. Wat we dan zouden moeten doen om dit probleem op te lossen, is niet min. Ik begrijp dat ook wel. Dit moet een issue op de politieke agenda worden. Op die manier kan niemand zijn kop nog in het zand steken. Ik heb de indruk dat dit op het niveau van de EU nu wel gebeurt. Als de lidstaten dit punt niet zelf duidelijk naar voren zullen brengen, zal het alvast niet spontaan gebeuren.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Peter Reekmans tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het eengemaakt distributienettarief en het akkoord dienaangaande tussen netbeheerders Eandis en Infrac - 832 (2013-2014)

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Voorzitter, eindelijk kunnen we concreet over een eengemaakt distributienettarief spreken. Ik zou dan ook enkele vragen willen stellen over de stappen die reeds zijn gezet.

Iedereen weet dat de distributienettarieven die de netbeheerders aanrekenen een fors en de voorbije jaren gestegen deel van elke energiefactuur vormen. Het is bekend dat de diverse energie-intercommunales in Vlaanderen, ondanks hun bundeling onder twee koepels, op dit ogenblik nog steeds uiteenlopende nettarieven aanrekenen en nog steeds eigen structuren hebben. Om die reden is de idee gerijpt om tot een maximale integratie van de netbeheerders te komen en om verder naar een steeds breder eenheidstarief te evolueren.

Minister, ik wil van de gelegenheid gebruikmaken om u te danken voor de inzet die u met betrekking tot dit dossier zelf hebt getoond. Volgens mij ben ik de eerste die ooit om een eengemaakt tarief heeft gevraagd. Ik heb de discriminerende verschillen toen ook in kaart gebracht. Ik ben tevreden dat oppositiewerk soms kan lonen en bij de Vlaamse Regering een belletje kan doen rinkelen dat tot betere oplossingen kan leiden.

Naar verluidt, hebben de distributienetbeheerders Eandis en Infrac recent een akkoord gesloten over een eengemaakt distributienettarief voor elektriciteit en gas in heel Vlaanderen. Het blijft onduidelijk hoeveel dat tarief zal bedragen. Ik vind het heel belangrijk dat het eengemaakte tarief er snel komt. Maar wat zal dat de Vlaming kosten? Dat is eigenlijk mijn belangrijkste vraag.

Een tweede afspraak zou de gelijkschakeling zijn van een aantal heffingen die de Vlaamse Regering via de energiefactuur verrekent. Een fusie van de netbeheerders zou dan weer van de baan zijn. Wat zo'n fusie van de netbeheerders betreft, al dan niet in een Vlaams nutsbedrijf: ik heb ooit samen met de collega's van Groen een voorstel van resolutie ingediend om dat te bereiken. Ik dacht dat dat de enige manier zou zijn om naar dat eengemaakte tarief te gaan. Mij maakt het niet uit welk vehikel dat doet. U weet dat ik niet echt gebonden ben door structuren, laat staan door intercommunales. Vooral de factuur van de Vlaming moet vandaag belangrijk zijn, zowel voor meerderheid als voor oppositie, zeker in tijden van crisis.

Er is iets wat me in dit verhaal stoort. Zowel de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) als de Vlaamse Regulator van de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG) heeft gezegd dat er een grondig onderzoek moet gebeuren. Die woorden waren nog niet koud of we lazen in de pers dat Eandis en Infrac al een akkoord hadden bereikt. Dan vraag ik me af hoe grondig dat onderzoek is gebeurd. Ik houd altijd mijn hart vast wanneer intercommunales zelf een berekening maken omdat die meestal hoog uitvalt voor de burger. Ik heb die berekening destijds ook zelf gemaakt, en ben nagegaan hoe die verschillen zijn ontstaan. Men zei altijd dat die historisch waren gegroeid. Dat is gedeeltelijk waar. Maar er zijn ook intercommunales die wel degelijk investeringen hebben gedaan en andere die dat niet hebben gedaan. De intercommunales die investeringen hadden gedaan, beweerden daardoor duurder te zijn. Minister, de realiteit bewijst dat dit niet zo is. Zij die het duurst zijn, hebben net de minste investeringen gedaan, op een uitzondering na. Dat verhaal klopt dus niet.

Hoe hebben Eandis en Infrac een akkoord gesloten? Op basis van welk tarief? Het hoogste, het laagste? Mij lijkt het billijk en redelijk dat dit een gemiddelde is. Wie vandaag weinig of te weinig betaalt, betaalt dan iets meer. Wie te veel betaalt, kan dan fors minder betalen. Het mooiste voorbeeld van die discriminatie vinden we in Tremelo-Baal: men moet maar een straat verder wonen en men betaalt 100 euro per jaar meer.

Minister, kunt u meer informatie geven over dat eenheidstarief? Ik hoop dat dit geen zoethoudertje was van Eandis en Infrac in de media om de politiek in slaap te sussen.

Wat weet u al van dat eenheidstarief? Hoeveel zal dat bedragen?

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Ik vind dit een bijzonder interessante vraag. In dat akkoord staan een aantal interessante elementen waar de heer Reekmans en ikzelf al verschillende jaren voor pleiten. Ik heb er zelfs een decreet over ingediend. Onder meer het eenheidstarief vind ik een interessante optie. Ook het feit dat het plafond van de solidarisering van die groenestroomcertificaten zou worden opgeheven, is een belangrijk element uit dat akkoord. Er staan echter ook zaken in die wat minder interessant zijn, om het zacht uit te drukken.

Er staat dat de twee netbeheerders afzonderlijk worden behouden. Als ik me niet vergis, was u daar zelf geen voorstander van. Ik ben dan ook benieuwd naar uw reactie.

Er staat ook in dat er niet mag worden getornd aan de dividenden ten aanzien van de gemeenten. Dat is dan via de billijke vergoeding. Dat zijn in elk geval inkomsten bij de lokale besturen.

Minister, wat denkt u over dat akkoord? Waar is dat akkoord al geïmplementeerd? Dat passeert langs raden van bestuur van intercommunales. Ik heb weet van een aantal intercommunales waar het ook is goedgekeurd, zeker niet unaniem, maar er is dus wel een akkoord. Zijn er nog intercommunales die het nog moeten implementeren? Zijn er ook intercommunales die beslissen dit expliciet niet te doen?

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Het is heel positief dat Eandis en Infrac zich met elkaar verstaan. Een paar maanden geleden verliep de communicatie via krantenberichten. Dat is niet meer het geval. Het is ook goed dat er een marsrichting wordt gekozen. Dat dit gepaard gaat met een eenheidstarief is ook toe te juichen. Het wordt een stuk makkelijker om uit te leggen hoe de energiefactuur in elkaar zit wanneer die niet verschilt naargelang de gemeente waar men woont. Maar er is wel nog wat werk aan de winkel. Er zijn uiteraard de akkoorden die nu door de netbeheerders zelf zijn gesloten om hun toekomst te bepalen. Dat dit twee afzonderlijke entiteiten blijven, hoeft geen probleem te zijn. Dat was ook altijd het standpunt van mijn partij. Ik ben ook blij dat de VREG dat naar voren heeft geschoven als het te verkiezen model boven een Vlaamse eengemaakte netbeheerder.

Bij de VREG zit nog een belangrijke knoop met betrekking tot de antwoorden die de heer Reekmans verwacht op zijn vraag. Een nieuw tarief zal worden gemaakt door de VREG. De tarieven zullen worden vastgelegd door de regulator op basis van politieke richtlijnen die worden gegeven. De billijke vergoeding voor de aandeelhouders bijvoorbeeld zal worden gewikt en gewogen door de regulator en door niemand anders. Op dat vlak is het heel belangrijk om de VREG voldoende middelen en personeel in handen te geven. Daar hebt u voor gezorgd. U hebt voorzien in extra ondersteuning om die nieuwe tarifaire periode te kunnen voorbereiden. U hebt hun ook de nodige juridische middelen in handen gegeven om zo snel mogelijk aan de slag te kunnen.

Op 1 juli wordt Vlaanderen bevoegd voor de nieuwe tarifaire periode. Op dat moment is er misschien al opnieuw een Vlaamse Regering. Dat weten we natuurlijk niet. Het is wel belangrijk om de VREG zo snel mogelijk de nodige middelen in handen te geven. Vraag is of u nog een mogelijkheid ziet om, zoals de VREG ook vraagt, een overgangsregeling te maken en er nu al voor te zorgen dat de VREG juridisch vanaf 1 juli ten volle bevoegd wordt voor het tarief en dus een aantal overgangsmaatregelen kan nemen.

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Voorzitter, minister, collega's, ook ik heb een aantal vragen. Mijnheer Reekmans, ik weet dat u gepleit hebt voor een eenvormig tarief of een gelijkgemaakt tarief met de bedoeling de kosten voor de burgers te laten dalen. Ik denk dat we ook niet naïef mogen zijn. Zoals u ook in de marge aanhaalde, zullen de distributienetbeheerders in de eerste plaats zorgen dat hun eigen broodje gebakken is. *(Opmerkingen van de heer Peter Reekmans)*

Ik ben heel onafhankelijk, net als u, mijnheer Reekmans. Onze partij heeft dan ook al een langere geschiedenis dan de uwe.

Minister, spreekt men over een echt eengemaakt tarief of over een eenvormig tarief? Dat is niet hetzelfde. Is er een garantie dat dit geen algemene tariefstijging met zich meebrengt? Wat betekent dat voor de concurrentie tussen beide werkmaatschappijen, wat vaak wordt aangehaald als een element om beide te behouden?

Minister, ik wou graag uw standpunt horen over de standstill tot 2019 die wordt gevraagd door de twee werkmaatschappijen en die ook in de overeenkomst wordt gestipuleerd. Het betekent concreet dat gemeenten niet zouden kunnen overstappen van de ene naar de andere. Ik lees dat het de bedoeling zou zijn dat de Vlaamse Regering zich zou kunnen voorbereiden op de nieuwe tarifaire bevoegdheid, maar dat betekent dat een lokaal bestuur niet naar een meer kostenefficiënte organisatie kan overstappen.

Ik ben bezorgd dat dit akkoord meteen ook een voorafname zou zijn om de historische niet-beheersbare kosten die achterstallig zijn en die via het eenheidstarief zouden kunnen worden gecompenseerd, toe te dekken. Ik maak me een beetje ongerust dat dit een voorafname is om de kosten op andere manieren te compenseren.

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Ik ben vanzelfsprekend blij dat in het akkoord dat de distributienetbeheerders hebben gesloten – na vele maanden overleg, dat soms goed en soms wat minder goed is gegaan –, ze toch een aantal stappen vooruit hebben kunnen zetten. Het feit dat men efficiëntieverbeteringen wil doen, is een goede stap. Ik maak er geen geheim van dat ik graag een nog radicalere stap had gezien. Maar goed, er zitten belangrijke efficiëntieverbeteringen in.

Voor het eengemaakt tarief moet vanzelfsprekend nog worden gedefinieerd hoe het tarief er precies zal uitzien. Een eengemaakt tarief kan betekenen dat iedereen in Vlaanderen hetzelfde betaalt of dat iedereen in gelijke omstandigheden hetzelfde betaalt waarbij er met een aantal trappen worden gewerkt, op basis van een logica die groter is dan vandaag. Vandaag is de logica afhankelijk van de intercommunale in uw gebied. Dat houdt geen steek. Een eengemaakt tarief is dus een tarief dat één tarief is of eventueel uit een aantal tarieven bestaat maar waar een belangrijke logica achter zit en dat over heel Vlaanderen op dezelfde manier wordt berekend. Een onderdeel van het akkoord is ook dat het plafond op de solidarisering wordt opgeheven. Dat lijkt ook logisch. Vlaamse verplichtingen worden in heel Vlaanderen op gelijke wijze afgewenteld in een gelijk tarief. Het maakt allemaal deel uit van een logisch geheel.

Er zijn een aantal aspecten in het akkoord waar ik minder achter kan staan. Ik steek dat niet onder stoelen of banken. Er zijn ook een aantal belangrijke aspecten in het akkoord waar redelijk wat mensen en partijen zich rond zouden kunnen verenigen, niet noodzakelijk gelijklopend met de grens tussen oppositie en meerderheid. Er kunnen een aantal belangrijke stappen vooruit worden gezet.

Wat is op dit moment de moeilijkheid? Er zijn twee zaken. We zijn bijna aan het einde van de legislatuur. Als een aantal zaken nog decretaal verankerd kunnen worden, zal dat zijn dankzij een parlementair initiatief omdat dat nu eenmaal de enige mogelijke weg is om tijdig klaar te geraken. Het akkoord mag dan nog voor het overgrote deel een goed akkoord zijn, het is er eerder laat. Dat is een gegeven waar we rekening mee moeten houden. Het moeilijkste gegeven is – en daarover heeft nog niet iedereen in de meerderheid een duidelijk antwoord op gegeven –, wat we nog kunnen doen vooraleer we bevoegd zijn. Dat een aantal aspecten voor de bepaling van het tarief, zijnde de werkelijke richtsnoeren, nu niet kunnen worden gemaakt en goedgekeurd, is heel duidelijk. Dat kunnen we niet. Er zijn evenwel een aantal aspecten waarvan ik zelf zou durven te denken dat het mogelijk is, nog voor de tariefbevoegdheid op 1 juli naar Vlaanderen komt, om een aantal decretale stappen te zetten als we voldoende voorzichtig afwegen welke dat zijn. We zullen geen nieuw tarief kunnen maken, dat weten

we. We zullen geen geheel van richtsnoeren kunnen maken. We zouden naar mijn aanvoelen al wel een aantal principes kunnen verankeren. De vraag is natuurlijk – niet onbelangrijk – in welke mate men bereid is dat te doen.

Een aantal parlementsleden uit de meerderheid hebben zichzelf en anderen die vraag zeer recentelijk gesteld. Ik hoop volgende week te weten of er een consensus kan zijn binnen de meerderheid om nu al een aantal stappen te zetten. Wat mij betreft kan dat voor een aantal aspecten. Wat wettelijk niet kan, is nu het nieuwe tarief vastleggen. Dat weten we, daar moeten we niet flauw over doen, dat kan pas na 1 juli. De vraag is eigenlijk: tot waar kan die lijn getrokken worden, wat kan Vlaanderen nu al doen? Dat is geen pure feitenkwesitie, daarin moet ik eerlijk zijn, dat is een afweging tussen enerzijds het feit dat u grondwettelijk een aantal beperkingen worden opgelegd en anderzijds het feit dat er een zekere goodwill is om nu al een aantal stappen te zetten in de goede richting. Die afweging wordt nu gemaakt op het niveau van de meerderheid.

Ik ben bereid daar enigszins voluntaristisch mee om te gaan, maar niet verder dan wat werkelijk haalbaar is. We zijn niets met een beslissing die achteraf wordt aangevochten voor het Grondwettelijk Hof, we moeten ook geen moeilijkheden zoeken. Die afweging maken we nu. Afhankelijk van het resultaat van die afweging zal er deze legislatuur wel of niet nog een gedeeltelijke verankering van die principes mogelijk zijn. Er is niet bij elke DNB een consensus geweest over wat Eandis en Infrac nu voorstellen, er waren ook tegenstemmen. Er is als eindresultaat telkens wel een meerderheid gevonden voor de voorstellen. Die meerderheid loopt niet noodzakelijk gelijk met de Vlaamse meerderheid.

Aangezien men een vrij brede consensus heeft bereikt voor een aantal belangrijke punten van dat akkoord, gaan de DNB's er redelijkerwijze van uit dat de kans dat dit akkoord werkelijk in decreten wordt gegoten, bijzonder groot is, tenzij partijen fundamenteel hun koers wijzigen tussen nu en 26 mei, of eerder 1 juli. De voornaamste vraag is of dat kan gebeuren voor 1 juli of dat moet gebeuren na 1 juli. Als er iets kan gebeuren voor 1 juli, hoeveel kan er dan gebeuren? Dat is wat wij nu exact aan het afwegen zijn.

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Minister, ik dank u voor het antwoord. Het is een duidelijk antwoord, behalve op één punt. Ik hoop effectief dat er deze legislatuur nog een initiatief komt. Dat moet geen parlementair initiatief zijn, maar een ministerieel initiatief. Wat bedoel ik daarmee? Dit is een dusdanig technische kwesitie en een dusdanig dossier waarin de intercommunales zoveel jaren een mistgordijn hebben opgetrokken, dat je als parlements lid geen correcte of deftige berekening kunt maken om een voorstel te doen.

Ik verklaar me nader. De pistes die u aanhaalt, volg ik. U zegt: ofwel moeten we over Vlaanderen hetzelfde tarief hanteren, ofwel in gelijke omstandigheden. Eerlijk gezegd, sta ik open voor beide. Wat bedoel ik daarmee? Dat is ook altijd een piste geweest die ik zelf heb bewandeld toen ik de vergelijking maakte. De piste van gelijke omstandigheden is eigenlijk wel het eerlijkst tegenover degenen waar er investeringen zijn gebeurd in een beter netwerk, en degenen die in een moeilijker gebied liggen. In een stedelijk gebied mensen aansluiten op het net, is immers goedkoper dan in landelijk gebied. Dat bewijst dat die intercommunales jaren – excuseer me voor de uitdrukking – poen hebben geschept op basis van valse beweringen. Men heeft altijd gezegd dat het niet veel uitmaakte, dat het historisch is gegroeid of dat het te maken had met het netwerk. Als je durfde de vraag stellen naar de verschillende omstandigheden, dan ving je bot. Dat weet u zelf ook, minister. Het mooiste voorbeeld blijft Tremelo-Baal. Dat is eenzelfde dorp. Het is niet zo dat er in Tremelo bergen zijn en grotere afstanden om elektriciteit aan te sluiten dan in Baal. Het is eenzelfde gemeente, eenzelfde typologie. Daar zit het grote probleem.

Ik neig naar de gelijke omstandigheden, als dat een rechtvaardig tarief geeft. Minister, u moet deze legislatuur nog een decretaal initiatief nemen om bepaalde zaken te verankeren en ten minste het principe vast te leggen.

Collega van Open Vld, blijkbaar heeft uw partij het oppositie voeren opnieuw uitgevonden, zelfs ten aanzien van de oppositie. Ik kan u één ding zeggen: in de Provinciale Brabantse Energiemaatschappij (PBE) was het uw partij die de afbouw van de mandaten tot het laatste moment heeft tegengehouden. Ik heb dus van Open Vld, die misschien een langere geschiedenis heeft dan mijn partij, geen lessen te krijgen op het gebied van het efficiënter laten werken van intercommunales.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, na het lezen van het akkoord, is uw stelling: het glas is halfvol. Een aantal zaken waar u voor hebt gepleit, zijn binnengehaald, een aantal zaken niet. Dat is een eerbare redenering.

Los van het resultaat, wil ik ook iets zeggen over de manier van werken. Ik ben het niet eens met de heer Reekmans. Ik sta paf van deze manier van werken. De twee netbeheerders sluiten een akkoord, maar ook over zaken waar de netbeheerders niets aan te zeggen hebben, bijvoorbeeld het plafond van solidarisering. Ik ben daar voorstander van. Ik heb indertijd zelfs een amendement ingediend om dat te realiseren, maar de netbeheerders hebben daar niets aan te zeggen. Het parlement heeft het recht om dat te veranderen. Het parlement en niet de netbeheerders bepaalt de decreten. U hebt het daarnet zelf gezegd: u hebt de partijen aangehaald. Het zijn inderdaad de partijen die een akkoord hebben gemaakt rond dit dossier, maar ik vind dat een verwerpelijke manier van werken. Dat is de participatie die terug is. Ik dacht toch dat we in een parlementaire democratie werkten. Het parlement zou initiatieven moeten nemen en dat zou niet moeten gebeuren in de achterkamers van de netbeheerders.

Minister, hebben alle intercommunales het akkoord geïmplementeerd of goedgekeurd, of zijn er nog een aantal die dat niet hebben gedaan?

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Mijnheer Reekmans, ik ben wat bezorgd over de vraag of een eengemaakt, eenvormig tarief ook een goedkoper tarief zou worden. Dat is het enige wat ik u wilde zeggen.

Mijnheer Sanctorum, ik ben het er helemaal mee eens dat een zo belangrijke materie in het Vlaams Parlement moet worden behandeld. De partijen moeten hierover niet, bij wijze van spreken, via de werkmaatschappijen achter de schermen een akkoord sluiten. Ik ben het daar ook absoluut niet mee eens.

Minister, u hebt een aantal vragen niet beantwoord. Ik wil u dan ook opnieuw de vraag stellen hoe u tegenover een standstill tot 2019 staat. Het gaat erom dat gemeenten dan niet meer kunnen overstappen. Bovendien bent u nogal cryptisch gebleven over wat volgens u decretaal moet of kan worden verankerd. Kunt u minstens al zeggen welke elementen van het akkoord u decretaal wilt verankeren?

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Mevrouw De Knop, ik blijf om twee redenen enigszins cryptisch. Ten eerste, het gaat om een initiatief van het Vlaams Parlement dat door leden van het Vlaams Parlement zal worden ingediend. Ik zou het redelijk aanmatigend vinden daar zelf iets over te zeggen. Ten tweede, dit zal afhangen van een eventuele consensus die tussen de meerderheidspartijen kan worden gevonden. Het is momenteel nog niet duidelijk of die consensus tot stand kan komen en, indien dat het geval zou zijn, op welke elementen die consensus betrekking zou hebben. Ik heb natuurlijk mijn eigen mening over wat al dan niet kan en ik tracht een eigen inbreng te hebben. Ik vind evenwel dat ik de procedure moet respecteren.

Mijnheer Sanctorum, ik zal even verduidelijken wat ik met partijen bedoel. U weet dat de distributienetbeheerders worden aangestuurd door raadsleden die vanzelfsprekend deel uitmaken van een politieke partij. We moeten ons niet gedragen alsof de distributienetbeheerders private vennootschappen zijn die helemaal los van de politieke werkelijkheid staan. De distributienetbeheerders kunnen proberen een dergelijke tekst door hun raad van bestuur te jagen. In die raden van bestuur zetelen politici. Dat is, voor alle duidelijkheid, wat ik hiermee bedoel.

Wat de distributienetbeheerders initieel van plan waren, is niet doorgedaan. Ze waren van plan die tekst door alle partijvoorzitters in Vlaanderen te laten ondertekenen. Zij zouden dan op hun communiezieltje beloven dit uit te voeren. Meer dan één partijvoorzitter, waaronder de mijne, heeft dit geweigerd. Op die manier kunnen ze, om het eenvoudig uit te drukken, de pap niet koelen. Dat is geen correcte handelwijze.

Er is een veeleer brede consensus over een aantal elementen van het akkoord. Niet over elk element is die consensus even breed. Er zijn hier al een aantal elementen aangehaald die duidelijk gevoelig liggen. Over een aantal elementen, zoals de efficiëntiewinst, het eenheidstarief, de opheffing van het solidariseringsplafond of de standstill lijkt de consensus me veeleer groot.

Die consensus loopt over de partijgrenzen heen. Die partijgrenzen lopen evenwel niet noodzakelijk gelijk met de Vlaamse meerderheid. Er is redelijk wat consensus. Ongeacht of nu nog voor 1 juli 2014 of na 1 juli 2014 een initiatief zou worden genomen, zal die consensus nu of later in een parlementaire meerderheid worden vertaald. Dat is mijn aanvoelen. Ik herhaal dat die meerderheid niet noodzakelijk gelijk loopt met de huidige meerderheid die in Vlaanderen tot stand is gekomen en die de samenstelling van de Vlaamse Regering heeft bepaald. Dat is een punt waarmee tijdens het verder overleg tussen Vlaamse volksvertegenwoordigers zeker rekening moet worden gehouden.

Er is me gevraagd of iedereen mee is. Ik ben niet zeker of Sibelgas mee is. Vorige week was daar nog een probleem. Ik durf niet zeggen of Sibelgas ondertussen overstag is gegaan. Ik weet het niet. Sibelgas zou een fundamenteel probleem hebben ontwaard. Er zou daar mogelijk geen meerderheid zijn. Bij andere distributienetbeheerders, zoals die in mijn eigen streek, is soms verdeeld gestemd. Hoewel een aantal mensen daar hebben tegengestemd of zich hebben onthouden, is toch een meerderheid gevonden. *(Opmerkingen van de heer Peter Reekmans)*

Dit neemt niet weg dat het akkoord volgens mij een aantal interessante elementen bevat. Die elementen zullen voor of na 1 juli 2014 allicht een vertaling krijgen.

Het is natuurlijk niet zo dat de distributienetbeheerders hier zomaar de wetten kunnen dicteren. De distributienetbeheerders hebben een verlanglijstje opgesteld. Een aantal punten op dat lijstje zijn niet noodzakelijk in het belang van de maatschappij. Ze zijn misschien meer in het belang van de mensen die de distributienetbeheerders besturen. Ik ben er redelijk gerust in dat een parlement veeleer het maatschappelijk belang dan het belang van distributienetbeheerders voor ogen zal houden. Het klopt in elk geval dat zij de wetten niet maken. Dat zal ook blijken.

Dit alles neemt niet weg dat de distributienetbeheerders op een aantal belangrijke punten zijn ingegaan, waaronder suggesties van mezelf en van meerdere commissieleden uit de oppositie en uit de meerderheid. Ze hebben getracht de consensus op dat vlak in een akkoord om te zetten.

Ik ben veeleer gelukkig met het akkoord. Ik vind vanzelfsprekend dat het niet de taak van de politiek is aan copy-paste te doen en dergelijke teksten zo maar over te nemen. Ieder zijn eigen job, zou ik zo zeggen.

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Ik heb ook al gemerkt dat de geesten binnen sommige distributienetbeheerders zijn gerijpt. Ik heb daarnet naar de Provinciale Brabantse Energiemaatschappij (PBE) uitgehaald. Als burgemeester heb ik die organisaties nu ook vanuit een andere functie leren kennen. Het is soms leuk om aan de andere kant van de tafel te zitten. Op die manier kan ik ook heel andere gesprekken voeren.

Het management van de PBE is wel degelijk met een efficiënt bestuur begaan. Dit is me tijdens gesprekken met die organisatie en met Infracx opgevallen. Soms is er een probleem. Het management is wel mee en wil het maatschappelijk belang dienen, maar er zitten nog bestuurders die nog volgens het model van de oude politieke cultuur werken en die het eigenbelang op het maatschappelijk belang laten primeren. We moeten ons daarover vragen durven te stellen.

Er is al een afbouw geweest van mandaten, maar ik denk dat er verder nog kwalitatieve normen moeten worden ingevoerd op basis van de vraag wie daar nog bestuurder kan worden. Ik pleit niet voor een elitaire bestuurdersaanstelling, maar voor de aanstelling van bestuurders die met kennis van zaken aan tafel zitten. In mijn gemeente gaan alleen nog de bevoegde schepenen naar de intercommunales over de thema's waarvoor zij bevoegd zijn. De schepen voor wonen en energie gaat naar een energiecommunale; de schepen die bevoegd is voor afval, gaat naar de afvalintercommunale.

Alle gemeentebesturen in Vlaanderen zouden het verstand moeten hebben niet enkel de net gebuisde schepen te sturen naar de intercommunales maar de schepen die daar dag in dag uit mee bezig is, en zonder zitpenning, want een schepen is al betaald voor zijn mandaat. Die schepen kan dan naar vergaderingen gaan en intergemeentelijk werken door overleg te voeren met de buurgemeenten en met de collega's die dezelfde bevoegdheid en expertise hebben. Dat moet een volgende stap zijn. En dan krijgt men niet van die gekke toestanden waarbij men in de ene intercommunale voor stemt, in de andere tegen en zich in nog een andere onthoudt. Ik zei daarnet dat ik graag die lijst zou hebben. Ik zal die opvragen via een schriftelijke vraag. Daaruit zal blijken dat sommige partijen in de ene intercommunale tegenstemmen, in de andere voor en zich in een andere onthouden. Dat gebeurt omdat er geen ideologische lijn, geen partijlijn in zit.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■